

Be above it

Provava de fer-me a la nova graduació mentre escoltava l'enèsima repetició d'una cançó

Andrea Jofre

Sortia de l'òptica amb unes ulleres enormes noves, un astigmatisme nou i blablaba. Havia guardat la funda a la bossa, tornat a posar els auriculars i només quan vaig ser a unes deu passes de l'adéu bona tarda que havia deixat anar al llindar de la porta vaig posar-me-les. Mal fet, un mareig com de vertigen em va fer creuar tota la plaça a pas estrany fins que vaig arribar on havia aparcat la moto. Vaig deixar la bossa penjant del manillar mentre, amb mig cul recolzat al seient, intentava acostumar els ulls als vidres nous mirant a diferents llunys, cantussejant i procurant no fer ganyotes massa visibles.

Provava de fer-me a la nova graduació mentre escoltava l'enèsima repetició d'una cançó. A aquelles altures del dia, amb les hores de garbell, havia passat del random inconcret per cinc giques de música a escoltar-ne només una, una vegada i una altra. Havia aparcat a prop de la sortida d'un pàrquing on hi havia un semàfor d'aquells mig inútils que sempre estan de groc intermitent fent la feina del sentit comú i, provant noves distàncies amb les ulleres, me'l vaig quedar mirant. Cap variació, cap interferència, s'apagava i s'encenia a una freqüència constant, automàtica. Groc, apagat, groc, apagat, groc, apagat, etcètera.

Vaig abaixar la vista uns segons, escoltant la cançó, i vaig tornar a mirar el semàfor. A un metre vuitanta del terra hi havia lligada una bossa de plàstic de les de súper. No devia fer massa temps perquè els colors del logotip encara es veien i els extrems que sortien del nus encara no penjaven del tot. La resta era normal, un semàfor de pal gris, caixa groga i llums amb visera.

La cançó va tornar a començar i vaig adonar-me que la freqüència del groc, apagat, groc, apagat, groc, apagat, etcètera, anava exactament amb el tempo de la música. Altres vegades havia tingut aquesta sensació però havia quedat en un no res, després de pocs segons les dues pulsacions s'havien separat a poc a poc, com si al semàfor li hagués vingut un singlot a mitja frase i a partir d'aquell moment la música hagués seguit sense ell. Aquest cop no, anaven alhora tota l'estona durant una, dues, tres, cinc, vuit repeticions de la cançó.

Estava emocionada, molt, de la manera estúpida que pot fer emocionar un semàfor. Només volia despenjar el cul de la moto i acostar-me als vianants, posar-los els auriculars i que veiessin què acabava de passar, que ho comprovéssim plegats i acabessin tornant als seus itineraris tan estúpidament emocionats com jo. No ho vaig fer. Tombant-me cap on venien els cotxes em vaig fixar en els intermitents, altres semàfors, els llums que feien pampallugues en un aparador de l'altra banda del carrer. No, cap d'aquests anava a tempo, ni les intermitències dels llums de dos cotxes que esperaven de costat al pas zebra, més amunt, havien aconseguit coordinar-se. Contenta me'l vaig tornar a mirar, allà dret, groc, apagat, groc, apagat, groc, apagat, etcètera.

V?deo: https://www.youtube.com/watch?v=pE_P8x3GPTY

@drudibuixa (<https://twitter.com/drudibuixa>)